

kunne lade sig gøre, og at vi var nødt til at vente på de andre osv. osv.

Vi var dengang tilhængere af, at Danmark turde gå foran i en proces af lande, der erklærede, at landminer simpelt hen er så inhumant et våben, at det vil vi ikke anerkende anvendt. Det lykkedes i løbet af et kvartal at få ændret Folkeetingets holdning og få vedtaget et forslag, der sagde, at Danmark ikke alene i internationale fora ville arbejde for, men også selv ville afskaffe sine landminer.

Så står vi med diskussionen i dag om klyngebomber, som er præcis det samme, nemlig våben, der rammer i flæng. Jeg har selvfølgelig det håb, at denne forespørgselsdebat samt den konference, som Folkekirkens Nødhjælp afholdt, kan bidrage til det samme, nemlig at Danmark også på det her punkt i stedet for at være fodslæbende bliver et foregangsland, der tør gå foran og erklære, at sådan nogle våben vil vi ikke bruge.

Det er jo specielt vigtigt, fordi Danmark jo fører det, jeg tror, statsministeren har kaldt det en aktivistisk udenrigspolitik, hvor vi deltager i en række krige, også illegitime krige, hvor Danmark er medansvarlig for de ting, der sker med de midler, vore allierede anvender. Det bryder regeringen sig godt nok ikke voldsomt om at blive husket på. Jeg tror, det var hr. Søren Søndergaard, der refererede et af de svar, jeg har fået fra statsministeren, hvor vi spørger, om der anvendes klyngebomber, og om de bliver diskuteret, hvor statsministeren vasker hænderne, hvor den danske regering vasker hænderne og siger: Ja, der bliver anvendt klyngebomber, men beslutningerne bliver taget i fora, hvor Danmark ikke deltager.

Det må være dejligt på den måde at kunne vaske sine hænder og sige: Vi ved godt, at dem, vi fører krig sammen med, anvender de her midler, men vi har ikke fora, hvor vi diskuterer det her. Jeg synes, det er topmålet af uansvarlighed, når man ved, hvor megen skade de her våben forvolder.

Kl. 15.05

Derfor er hensigten, at Danmark går med i den gruppe af lande, der siger, at den type våben afstår de fra både at producere, oplagre og anvende, og vi håber, at den gruppe af lande, der siger det, bliver så stor, at de for alvor kommer til at tegne verdensopinionen.

Derfor synes jeg også i dag, det er ærgerligt, at vi har så uambitiøs en regering, der alene vil de tekniske svar. Det er selvfølgelig bedre end

ingenting, men det er jo ikke et svar på den aktuelle situation, hvor en krig er i gang. Der hjælper selvdestruktionsmekanismer ikke noget som helst.

Derfor er vi glade for det forslag til vedtagelse, vi er med på, og vi vil anbefale, at man stemmer for det.

Morten Helveg Petersen (RV):

Den 18. marts i år var der en konference her på Christiansborg arrangeret af Folkekirkens Nødhjælp, og der ligger meget grundigt udarbejdet materiale, som også kan genfindes på hjemmesiden www.klyngebomber.dk. Går man det materiale igennem, så står det også rimelig klart, hvad det er for et forfærdeligt våben, vi har med at gøre her.

Den konference var vigtig. Ud over at levere en grundig dokumentation var den selvfølgelig også vigtig i forhold til at give mere opmærksomhed, at forsøge at rette mere opmærksomhed mod det her vigtige emne. Og de forfærdelige humanitære konsekvenser, som klyngebomber medfører, er der behov for mere offentlig opmærksomhed om.

Som bekendt kan klyngebomber kræve tusindvis af civile og uskyldiges liv ikke bare under konflikter, men også efter konflikter, i og med at ueksploderede klyngebomber i realiteten fungerer som en form for landminer og derved kan have vedvarende negative påvirkninger i postkonfliktområder i store dele af verden i dag. Det skønnes forskellige steder, at op imod 84 lande i dag er berørt af efterladenskaber fra klyngebomber, og det er i sig selv et kolossalt problem.

Dertil kommer, at klyngebomber stadig væk anvendes den dag i dag, dokumenteret eksempelvis af Human Rights Watch. Det finder vi uacceptabelt fra Det Radikale Venstres side. Og dertil kommer, at ifald de bruges, så må de, der smider klyngebomber, også bære en stor del af ansvaret for at rydde op efter sig og for assistançe til ofre.

Det er vigtigt, at ngo'er bliver ved med at presse på også på det her område for at give området mere opmærksomhed og for at presse politikere og politiske systemer til at gøre det af med den form for ammunition.

Vi synes, det er et vigtigt emne. Vi kan selvfølgelig fuldt ud støtte den vedtagelse, som vi selv er med til at foreslå, og vi vil også forfølge dette spørgsmål i forbindelse med forsvarsforligsforhandlingerne.